
Sądowe postępowanie karne w sprawach młodocianych w Rumunii : [recenzja artykułu E. Gergely'ego opublikowanego w czasopiśmie "Justitia Nuova", 1963, nr 6]

Palestra 7/10(70), 77

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

tucja utraciła. Jeżeli przestępstwo popełniło kilka osób wspólnie, odpowiadają one solidarnie za wyrządzoną szkodę.

Autor wykazuje dalej, że stosownie do obowiązujących w tej materii przepisów i ustalonej praktyki Sądu Najwyższego Rumuńskiej Republiki Ludowej dyrekcja organizacji, która doznała szkody, ma prawo potrącić swą należność z przysługującego sprawcy wynagrodzenia za pracę, również w wypadkach, gdy szkoda stanowi wynik popełnionego czynu przestępnego.

Autor podkreśla obowiązek natychmiastowego zawiadomienia organów ścigania karnego o każdym wypadku powstania szkody, co do której istnieje prawdopodobieństwo, że wynika ona wskutek popełnienia przestępstwa.

Autor wskazuje również na to, że zgodnie z przyjętą praktyką terminy przedawnienia przewidziane w przepisach kodeksu pracy nie biegną (ulegają zawieszeniu) przez czas trwania postępowania karnego przeciwko pracownikowi. Gdy pracownik został w postępowaniu karnym uniewinniony, organizacja socjalistyczna może wnieść w terminie przewidzianym przez kodeks pracy powództwo o odszkodowanie. Sąd działa w takim wypadku jako organ jurysdykcji z zakresu prawa pracy.

Sądowe postępowanie karne w sprawach młodocianych w Rumunii

omawia na łamach nr 6 z 1963 r. „*Justitia Nuova*” E. Gergely. Podkreślając szczególną wagę, jaką państwo przywiązuje do problemu wychowania młodzieży, a w szczególności kładąc nacisk na troskę o reedukację młodocianych przestępców, autor rozważa najważniejsze problemy dotyczące karnego postępowania sądowego w sprawach młodocianych, wskazując na aspekty teoretyczne każdego z problemów, jakimi się zajmuje, i konfrontując je z rozwiązaniami przyjętymi przez praktykę wymiaru sprawiedliwości.

Szereg kwestii wywołało kontrowersje w doktrynie i doprowadziło do rozmaitych rozwiązań przyjętych przez praktykę. Sygnalizując te rozbieżności, autor stara się wskazać na tendencje dominujące w orzecznictwie sądowym, na rozwiązania przyjęte przez Sąd Najwyższy, niekiedy w formie wiążących wszystkie sądy wytycznych. Tak więc autor podkreśla: obowiązek prowadzenia śledztwa we wszystkich sprawach młodocianych, zakaz stosowania trybu przyspieszonego prowadzenia postępowania sądowego na podstawie art. 505¹ i nast. k.p.k., obowiązek wezwania do sądu przedstawiciela organów opiekuńczych, obowiązkowy udział prokuratora w postępowaniu oraz obowiązkowe zapewnienie obrony oskarżonemu.

Autor podkreśla także wagę, jaką przywiązuje się w postępowaniu do badania warunków, w jakich żył oskarżony. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że orzeczenie zapadłe bez przeprowadzenia głębokich badań w tym względzie jest nieważne.

Następnie autor zajmuje się analizą sposobu (form) stosowania środków zabezpieczających, tzn. oddaniem małoletniego pod ścisły nadzór rodziców lub innych osób oraz oddaniem małoletniego do zakładu wychowawczego.

Podkreśla on także, że orzeczenie sądowe uznające małoletniego za winnego popełnienia określonego czynu przestępnego i udzielające nagany może być podjęte tylko w obecności małoletniego.